

Indenrigs- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Sendt pr. e-mail til ism@ism.dk

Fortolkning af bestemmelsen om tilkaldelse af hjælp for beboere i ældreboliger uden servicearealer

KL har fra forskellig side modtaget spørgsmål om fortolkningen af almenboliglovens bestemmelse om, at beboere i ældreboliger skal kunne tilkalde hurtig hjælp fra boligen. Der er specielt rejst spørgsmål om fortolkning i forhold til ældreboliger uden servicearealer og fast tilknyttet personale.

Af lov om almene boliger mv. § 110, stk. 3 fremgår det, at *"fra hver bolig skal der kunne tilkaldes hurtig bistand på ethvert tidspunkt af døgnet."* Til kommunernes fortolkning af bestemmelsen fremgår det af vejledning nr. 95 om botilbud mv. til voksne punkt 11, at *"der skal fra den enkelte ældrebolig kunne tilkaldes hurtig hjælp, fx i tilfælde af sygdom, uheld eller lignende, for derved at øge beboernes tryghed. Det er overladt til kommunalbestyrelsen/regionsrådet at vurdere, på hvilken måde hjælp skal kunne tilkaldes. Ved denne vurdering bør beboernes behov og ønsker indgå som et væsentligt element."*

Fortolkningsproblematikken i forhold til ældreboliger uden serviceareal og fast tilknyttet personale drejer sig specielt om, hvorvidt bestemmelsen betyder, at der skal være installeret nødkaldelanlæg i alle boliger.

KL har i sin vejledning af kommunerne lagt at vægt på, at:

- 1) alle beboere i ældreboliger skal have særskilt mulighed for at kunne tilkalde hjælp, uanset om der er tale om plejeboliger, eller almene ældreboliger uden servicearealer og fast tilknyttet personale,
- 2) kommunen skal træffe beslutning om, hvilken form for tilkaldesystem med udgangspunkt i beboernes behov og ønsker,
- 3) det tilkaldesystem der tilbydes, må ikke medføre udgifter for den enkelte beboer.

Den 4. december 2009

Jnr 09.02.22 G01
Sagsid 000211447

Ref FNN
fnn@kl.dk
Dir 3370 3588

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

Tlf 3370 3370
Fax 3370 3371

www.kl.dk

1/3

KL fortolker dermed reglerne sådan, at det er uomgængeligt, at beboere i ældreboliger – uanset hvilken type af ældrebolig, der er tale om, er tilknyttet et tilkaldesystem.

På baggrund af vejledning nr. 95 fortolker KL reglerne sådan, at når kommunerne skal træffe beslutning om, hvilken type af tilkaldesystem, der skal anvendes, skal der tages udgangspunkt i beboernes behov og ønsker. Det betyder, at det kun giver mening for kommunerne at forinstallere et specifikt tilkaldesystem i boligerne, i det omfang, at boligerne er målrettet en konkret gruppe af borgere. Dette vil altovervejende gælde for fx plejeboliger, hvor borgerne for at blive visiteret skal have et betydeligt funktionstab.

For så vidt angår almindelige ældreboliger – dvs. ældreboliger uden serviceareal og uden fast tilknyttet personale – vil det kun give mening at forinstallere et specifikt tilkaldesystem i det omfang, at boligerne er målrettet en gruppe af borgere med et specifikt behov, fx fysisk handicappede, autister eller lignende. Altovervejende er der i forhold til beboernes funktionstab store forskelle. Nogle beboere vil således være meget svage, mens andre beboere alene visiteres til en ældrebolig fordi deres hidtidige bolig er dårligt indrettet. Der kan fx være tale om, at den eksisterende bolig er en lejlighed på femte sal uden elevator.

Udgangspunktet om, at kommunen skal træffe beslutning om, hvilken form for tilkaldesystem der skal tages i anvendelse med udgangspunkt i beboernes behov og ønsker hænger efter KL's opfattelse i øvrigt godt sammen med servicelovens og retssikkerhedslovens krav om tildeling af ydelser på baggrund af konkret og individuel vurdering.

I forhold til beboere med en betydelig funktionsnedsættelse, eller med risiko for fx fald findes der i dag en bred vifte af tilkaldesystemer, som kommunerne tager i anvendelse. Der kan være tale om systemer, der er fast monteret, eller der kan være tale om systemer, som beboeren har på sig.

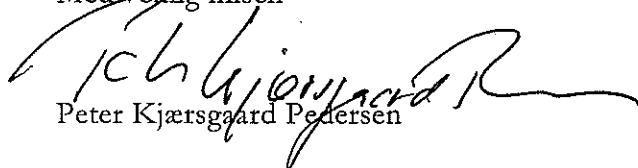
I forhold til beboere med et højt funktionsniveau vil det ofte være en bedre løsning, at beboerne får et direkte telefonnummer til den kommunale hjemmeplejes døgnvagt. Da denne gruppe af beboere kun meget sjældent har behov for at tilkalde hjælp indeholder løsningen den fordel, at den er integreret i den telefon, som beboerne i øvrigt anvender ofte, modsat et fast tilkaldesystem, der er integreret i væggen, hvor beboeren, hvis de ikke har haft behov for at anvende kaldet, ofte kan komme til at stille møbler foran alarmknappen, dække den til på anden vis – eller ganske simpelt glemme, hvor den sidder.

Da tilkaldesystemet ikke må koste noget for beboerne, er det en forudsætning, at der er tale om et telefonnummer, hvor modtageren betaler (70-nummer).

Valget af tilkaldesystem skal ses på baggrund af, at der for de almindelige ældreboliger ikke er fast tilknyttet personale, hvorfor det reelt giver et bedre serviceniveau, at beboeren kan komme i direkte kontakt med kommunens døgnvagt.

KL ønsker Indenrigs- og Socialministeriets kommentarer til KL's ovenstående fortolkning af § 110, stk. 3 i lov om almene boliger.

Med venlig hilsen

Peter Kjærsgaard Pedersen